

Gilbert Achcar: Israels folkmordskrig efter fyra månader

[Ur [Gilbert Achcars blogg](#), 6 februari 2024. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Fyra månader har gått sedan operationen ”Al-Aqsa-flodvågen”, som följdes av att det sionistiska folkmordskriget inleddes. Situationen har nu överträffat 1948 års Nakba både vad gäller intensitet och katastrof och i fråga om fasa. Beakta de fakta som FN:s speciella rapportör om rätten till drägliga bostäder lade fram i en anmärkningsvärd artikel som *New York Times* publicerade 29 januari: Israel har släppt lika mycket sprängämnen över Gazaremsan som motsvarigheten till två atombomber av den sort som USA släppte över Hiroshima 1945.

Dessa massiva bombningar har hittills lett till att omkring 70% av byggnaderna i hela enklaven har förstörts, och 85% av dem i norra halvan. Som ett resultat av dem har 70.000 bostäder förstörts helt och 290.000 förstörts delvis. Om vi till detta lägger ödeläggelsen av infrastruktur som vatten och elektricitet, och sjukvårdssystemet inklusive sjukhus, liksom utbildningsnätverket (skolor och universitet), kulturella och religiösa platser, och historiska byggnader, så är resultatet ett nästan fullständigt uttraderande av det palestinska Gaza. Det liknar den sionistiska statens uttraderande av de flesta spåren av palestinskt liv genom att förstöra 400 städer och byar på de 78% av landet Palestina mellan floden och havet som den erövrade 1948.

FN-rapportören föreslog att ett nytt brott skulle läggas till till listan av brott mot mänskligheten, ett brott som han kallade ”bostadsmord” [domicide]. Han nämnde fall där detta begrepp skulle gälla under det nuvarande århundradet: Groznyj i Tjetjenien, som förstördes fullständigt av den ryska armén under Vladimir Putin vid sekelskiftet; Aleppo i Syrien, som förstördes av den ryska armén i allians med den iranska regimens och Assadregimens styrkor 2016; och Mariupol i Ukraina, som förstördes av den ryska armén under de första månaderna av den ryska invasionen av Ukraina 2022. Till rapportörens lista måste vi lägga Falluja i Irak, som till största delen förstördes av den amerikanska armén 2004, under det andra året av dess ockupation av Irak, liksom Mosul i Irak och Raqqa i Syrien, som båda förstördes av amerikanska styrkor och dess allierade under kriget mot IS 2017.

Men ”bostadsmordet” i Gaza skiljer sig från alla dessa fall genom att det inte bara påverkar en stad, utan hela enklaven inklusive alla dess städer – ett område som är mycket större än någon av de städer som nämns ovan. ”Bostadsmordet” på Gaza har skett samtidigt som det har skett ett folkmord mot dess befolkning. Inte bara genom att mörda en stor del av den: omkring 27.000 när detta skrivs, eller mer än 1% av hela befolkningen, enligt de siffror som tillhandahållits av Sjukvårdsministeriet i Gaza, som inte räknar med dem som dör som ett resultat av de katastrofala sjukvårdsförhållanden som aggressionen har skapat, och som förvärras av Israels begränsningar av den humanitära hjälpen till Gazaremsan. Dessa förhållanden gör att en stor andel av de sårade palestinierna, som uppgår till omkring 70.000, blir sårbara för död eller bestående följder som kunde ha undvikits om nödvändig behandling hade funnits tillgänglig. Samma sak gäller det antal människor som lider av naturliga sjukdomar men inte längre får de mediciner de behöver för att överleva, och vars antal vi inte känner till.

Lägg till allt ovanstående att omkring 2 miljoner människor, dvs. 85% av befolkningen i Gazaremsan, tvingades bort från sina hem till staden Rafah och andra områden nära den egyptiska gränsen. Även om angreppet plötsligt skulle sluta idag och de fördrivna tillåts resa vart de vill på Gazaremsan, så skulle den överväldigande majoriteten av dem tvingas stanna i sin nuvarande tillflykt eftersom deras hem har förstörts. Dessutom gör sig den sionistiska armén nu redo för att fullborda sin ockupation av Gazaremsan genom att invadera Rafah, och på så sätt oundvikligen förvärra omständigheter för de fördrivna, även om den skulle tvinga dem att återigen flytta sig till ett annat område söder om Gazaremsan, för att få kontroll över dem och skilja dem från det som återstår av de institutioner som Hamas har dominerat sedan de tog över styret i enklaven 2007.

Allt detta är förvisso en enorm katastrof som överträffar 1948 års Nakba vad gäller intensitet och fasa, ett nytt Nakba vars politiska inverkan på regionens, och till och med världens, historia inte kommer att bli mindre än det tidigare Nakba, vilket framtiden säkert kommer att utvisa. Inför denna fruktansvärda scen pladdrar den amerikanska och andra regeringar, som oroas av konsekvenserna av detta nya Nakba, eller de babblar snarare om en "lösning" på Palestinafrågan. Med det menar de att det status som Västbankens område A har ska utsträckas till Gazaremsan, genom att den Palestinska myndigheten, som själv står under direkt israelisk kontroll, åter ska få övervaka remsan, samtidigt som ockupationsstyrkor fortsättningsvis ska utplaceras på större delen av Västbanken (område B och C) och efter eget gottfinnande ingripa militärt i område A. Att kalla en sådan stympad enhet, som i själva verket har mindre suveränitet än vad Sydafrikas hemländer hade under apartheidperioden, för en "stat" är bara ett bedrövligt försök att dölja Washingtons och de flesta europeiska staternas, ansvar för att ha uppmuntrat det sionistiska folkmordskriget, och möjliggjort det militärt – ty Israel skulle förvisso inte ha kunnat genomföra allt det som har beskrivits ovan utan USA:s militära stöd.